

TEMBEL SERÇE

Mehmet ERDOĞAN

TEMBEL SERÇE

Yazan
Mehmet ERDOĞAN

TEMBEL SERÇE
Altın Kuş Masal Serisi -4-

Copyright © Mustu Yayınları, 2005

Bu kitaptaki metin ve resimlerin, tamamının ya da bir kısmının, kitabı yayımlayan şirketin önceden yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör
Osman KAPLAN

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Akademik İnceleme
Muhittin KÜÇÜK, Dr. F. Muharrem YILDIZ

Çizimler
Murat BİNGÖL

Mizanpaj
Bekir YILDIZ

Kapak
Bekir YILDIZ

ISBN
975-8968-95-5

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası / İZMİR Tel: (0232) 252 20 96
Eylül 2005

Genel Dağıtım
Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım
Alayköşkü Cad. No: 12 Çağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 519 39 33 Faks: (0212) 519 39 01

Mustu Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.mustu.com

İÇİNDEKİLER

1

TEMBEL
SERÇE

20

MİNİK
KARINCA
İLE
PEYGAMBER
DEVESİ

TEMBEL SERÇE

O gün anne ve babaları komşulara oturmayaya gideceklerdi. Onları yalnız bırakmamak için komşuları yaşlı serçeyi çağırıldılar. Çocukların başlarında durmasını rica ettiler. Yaşlı serçe

onları kırmadı. Zaten çoktan beri minik serçeleri görmemişti. Bu fırsatı değerlendirmek için yuvaya geldi. Minik serçeler onu görünce çok sevindiler. Hemen onun çevresine toplandılar. İlginç hatıralarından anlatması için ona yalvarmaya başladılar.

Yaşlı serçe başından geçenleri anlatmaya başladı. Geçmişiyile ilgili anıları anlatmak ona neşe veriyordu. Bazen minik gözlerini kısıyor ve hatıralarına dalıyordu. Bazen hayret ettiği zamanlar bu küçük gözleri iri iri açılıyordu.

Yaşlı serçenin bir anısı çocukların çok dikkatini çekti. Hepsi hayretle onu dinliyordu. Hiç ses çıkmıyordu. Bütün gözler onun minik gagasındaydı. Ondan çıkan cik cik sesleri onların dikkatini çeken tek şeydi.

Yaşlı serçe şöyle bir kanatlarını açıp kapadı ve sözlerine devam etti:

– Ben o günlerde hımbıl ve tembeldim. Yuvadan asla çıkmazdım. Annem bana:

‘Haydi uç artık!’ dediğinde:

‘Ben daha küçüğüm!’ derdim.

Hâlbuki iyice büyümüştüm, kanatlarım da kuvvetlenmişti.

Hatta bazen bir süre uçar hemen yuvaya dönerdim. Annem bana kızardı.

‘Niçin uçmayı sürdürmüyorsun?’ derdi. Ben ise:

‘Daha çok küçüğüm de ondan. Hem de kanatlarım çok çabuk yoruluyor.’ derdim. Annem benimle bir türlü başa çıkamazdı.

‘Niçin biraz gayet etmiyorsun. Uçmayı den. Uzun süre süzül şu mavi göklerde. Bak nasıl güçleneceksin.’

Ben yine aynı sözleri tekrar ederdim: ‘Ben daha küçüğüm.’

Annem buna çok üzülürdü. Bana ne söyleyseyse devamlı uçurmayı başaramadı.

Bir gün yuvadan çıkmıştım. Bir söğüt dalına konmuş şarkı söylüyordum. Bir süre sonra yuvama gidecektim. Hımbıl hımbıl oturmak işime geliyordu. Nasıl olsa ben minik bir yavruydu. Annem de yanıbaşımıdaydı. Yiyecekler ayağıma kadar geliyordu. Sadece ayağıma mı? Ağzıma kadar uzatılıyordu. Ben annemin ağzımın içine bıraktığı yemleri afiyetle yiyordum. Onun için rahatım yerindeydi.

İşte şu şarkı bitince hemen evime dönecektim. Sonra kanatlarımı büzüp annemi bekleyecektim.

Şarkım bitmişti. Ama ben:

‘Annem gelmeden şöyle bir dolaşayım. Etrafta ne var ne yok öğreneyim.’ dedim. Söğüt dallarının arasından çıktım. Mavi gökyüzü sanki üstüme eğilmiş beni selâmlıyordu. Birkaç parça bulut gök yüzünde kanat açmış beyaz kuşlar gibi uçuyordu. Ben bu güzel havanın tadını çıkarmak istiyordum. Ama plânım annem gelmeden yuvaya dönmekti. Çünkü annemin benim uçuşumu öğrenmesi gerekti. Dedim ya hımbıl ve tembeldim o zamanlar.

Bir ara bir ses duydum. Arkama baktım. Uzaktan kara bir şey bana doğru geliyordu. Önce pek korktum. Sonra korkumu kendi kendime yok etmeye çalıştım.

‘Bu da annem gibi benim nazımdan anlayacak biridir.’ dedim, kendi kendime.

Ama o kara Şey yaklaştıkça niyetinin kötü olduğunu anladım. Kor gibi gözleri vardı. Beni yiyecek gibi bakıyordu uzaktan. Ben birden toparlandım.

Kanatlarımın bütün gücünü kullanarak uçmaya başladım. O kovalıyor ben kaçıyordum.

Kara şey o kadar hızlı uçuyordu ki anlata-mam. Ben ona yakalanmamak için uçarken

nefes nefese kalmıştım. O bir taraftan beni kovalıyor bir taraftan da:

‘Ben atmacayım, seni yiyeceğim.’ diye bağıırıyordu.

Ben bu sefer iyice endişelendim. Artık kaçmak bana farz olmuştu. Bir an durmak ölümüm demekti.

O kovaladı, ben kaçtım, o kovaladı ben kaçtım. Aman Allah’ım nasıl uçuyordum bir görseniz! Karşısındaki minik serçeler bu sözler karşısında gülüşüyorlardı. Onun:

‘Ben kaçıyordum o kovalıyordu.’ dediğı zaman gözlerinin iri iri açılışını görüyorlar ve katıla katıla gülüyorlardı.

O gün uzun süre bu kaçıp kovalamaca devam etti. Ben iyice uçmayı öğrenmişim. Vücudumda gizli bir güç olduğunu o gün farkettim. Annemi boş yere üzdüğümü anladım. Ben uzun süre uçmayı daha önceleri denemeliydim. Zavallı annemi bana bakmaya mecbur bırakmamalıydım.

Evet o gün atmaca sanki bana uçma dersi vermiřti.

Umanın ne olduğunu, yaşama gücünün kendi kanatlarımızda ve yüreğimizde olduğunu

anladım.

Minik serçeler kovalamacanın sonunu merak ediyorlardı.

– Eee, dedi bir tanesi. Sonra ne oldu? Atmaca seni yakaladı mı?

Serçe güldü:

– Beni yakalasaydı şimdi burada olur muydum, akıllım, dedi.

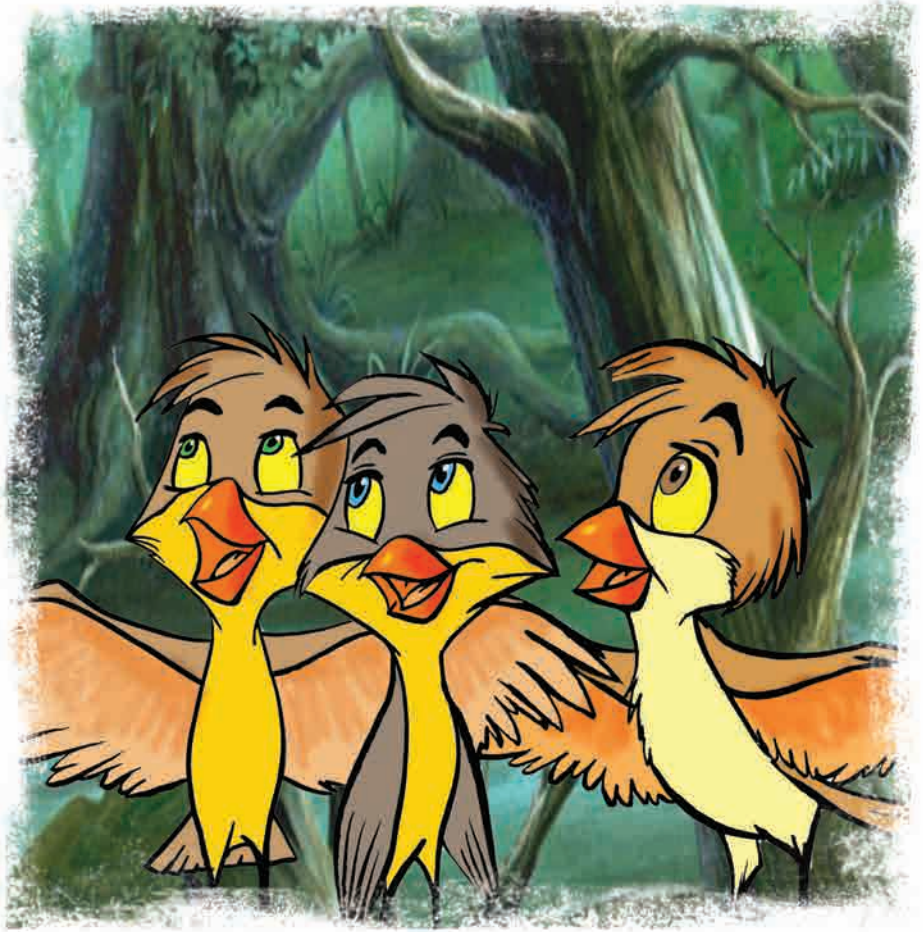
Bunun üzerine diğer minik serçeler gülüştüler.

Yaşlı serçe onları daha fazla merakta bırakmak istemiyordu. Konuşmasına devam etti:

– O gün o kadar uçtum ki anlatamam. Bu, benim ilk uzun uçuşum olduğu için gücüm yerindeydi. Bunun zevkini yaşıyordum. Uzun süre uçmak bana zevk bile verdi. Atmaca bunun farkında değildi. Beni yorulur ve pes eder, en sonunda teslim olur zannediyordu. Hâlbuki

benim teslim olmaya, bu yarışını kaybetmeye hiç niyetim yoktu. En sonunda pes eden kendisi oldu. Bir ara arkama baktım, kimsecikler yoktu. Uzaktaki kara şey o olmalıydı. Bana

bakıyordu. Biraz üzgündü.

– Neden, dedi minik serçeler.

– Tabî benî yiyemediğinden, dedi yaşlı serçe.

Sonra minik serçelerle birlikte katıla katıla güldüler.

– Eee ondan sonra, dedi bir serçe. Ondan sonra?

– Ondan sonra hımbıllıktan kurtuldum. Annem benim o günkü ne eme çok  a tı.

‘Sana ne oldu böyle?’ dedi. Eskiden yuvada miskin miskin otururdun. Bugün neşen yerinde. Yuvanın çevresinde fır dönüyorsun.

Ben anneme:

‘Şimdi beni seyret’ dedim.

Annem bana baktı. Ben kanatlarımı açtım ve yuvadan çıktım. Gökyüzünde ince kavisler çizerek uçtum, uçtum. Annem hâlâ bana bakıyordu. Dalın ucundaki yuvamızdan beni şaşkın gözlerle izlediğini fark ediyordum. Ben bir saate yakın oradan oraya uçtum durdum. Sonra yuvamıza geri döndüm. Annem o kadar sevinmişti ki anlatamam. O günden sonra artık yuvada oturmadım. Gezdim tozdum, oynadım; yiyeceğimi kendim buldum.

Yavru kuşlar, bu hikâyeden çalışmanın ve uçmanın çok zevkli olduğunu öğrenmişlerdi. Hepsi de uçma zamanları geldiğinde annelerine zorluk çıkarmamaya karar verdi.

Biraz sonra komşulara oturmaya giden ane ve babaları gelmişti. Onlar yaşlı serçeye teşekkür ettiler. Yaşlı serçe, “Bir şey değil.” dedi. Sonra da onlara iyi geceler dileyip yuvasına uçtu gitti?

Anne ve baba serçe, miniklerin yüzlerindeki mutluluęu gördüler.

– Yaşlı serçe yine size anılarından bahsetti değil mi, dediler. Hepsi de:

– Evet, diye bağıştılar.

– Nasıl güzel miydi, diye sordular.

Onlar hep birlikte:

– Evet, dediler.

Baba serçe:

– Öyle hep bir ağızdan bağırmayın. Komşuları uyandıracaksınız, dedi.

Anne serçe:

– Haydi şimdi uyumaya, diyerek kanatlarını açtı. Bütün yavrular onun kanatları altına girip derin bir uykuya daldılar.

MİNİK KARINCA İLE PEYGAMBER DEVESİ

Bir zamanlar yağmur ormanlarında bir minik karınca varmış. Minik karıncanın boyu küçük olmasına küçükmüş, ama mahareti pek büyükmüş.

Bahçelerin, bağların havalandırılma görevi-
ni yerine getiriormuş. Büyük karıncalar yuva
yapıyorlar, o ise denetliormuş bütün bunları.

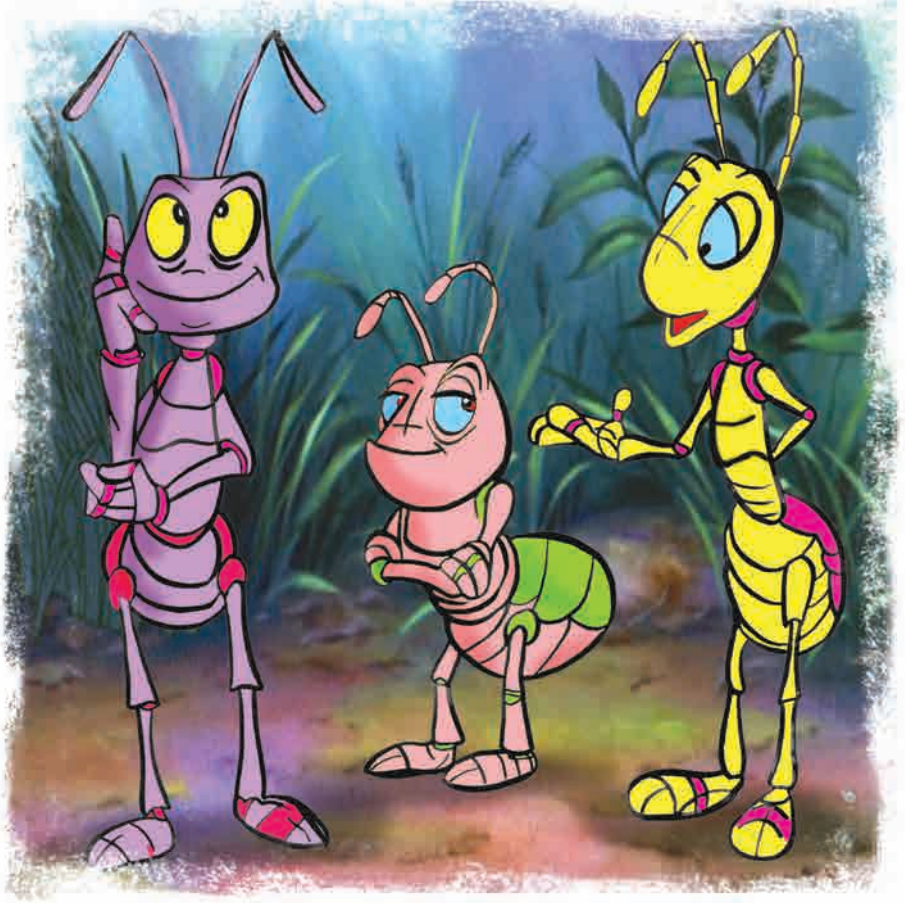

Ama gel zaman git zaman bu yerlere bir sürü haşarat musallat olmuş. Karıncaların yuvalarını bozup dağıtmaya başlamışlar. Karıncalar bundan çok üzüntü duymuşlar. Ama dertlerini

dökecek hiç kimseleri yokmuş. Onlar çalışkan, ama kuvvet yönüyle güçsüz varlıklarmış.

Bu sebepten bu haşaratlarla savaşmak onlar için güçmüş.

Bir gün karıncalar kendi aralarında toplanmışlar ve bir karara varmışlar. Kendilerine bir koruyucu bulmaları gerektiği sonucuna varmışlar. Ama bunun kim olacağı üzerinde

bir fikirleri yokmuş. Karıncaların en bilgesi, böyle bir koruyucu görevi yapacak birini tanıdığını söylemiş. Onlar merakla ona bakmışlar.

- Kim bu canlı, demişler.
- Karıncaların en bilgisi:
- Peygamber devesi, demiş.

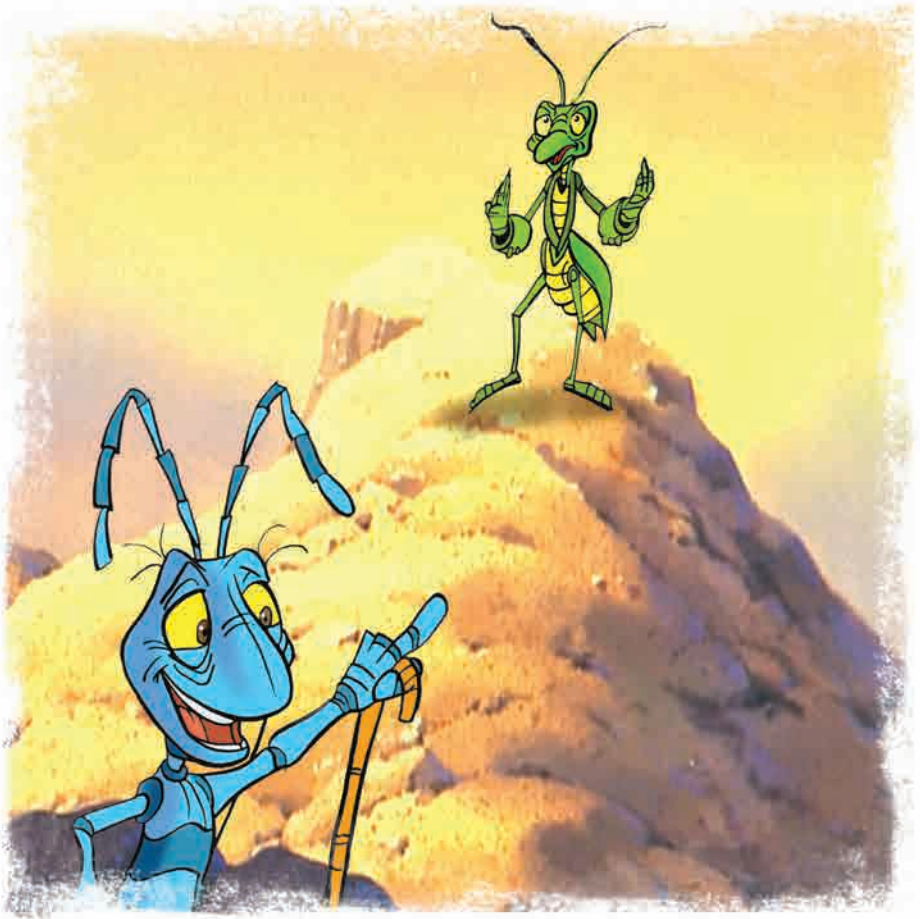
Hiçbirisi böyle bir ismi daha önce duymamış.

– Kimdir bu peygamber devesi, neyin nesidir, demişler.

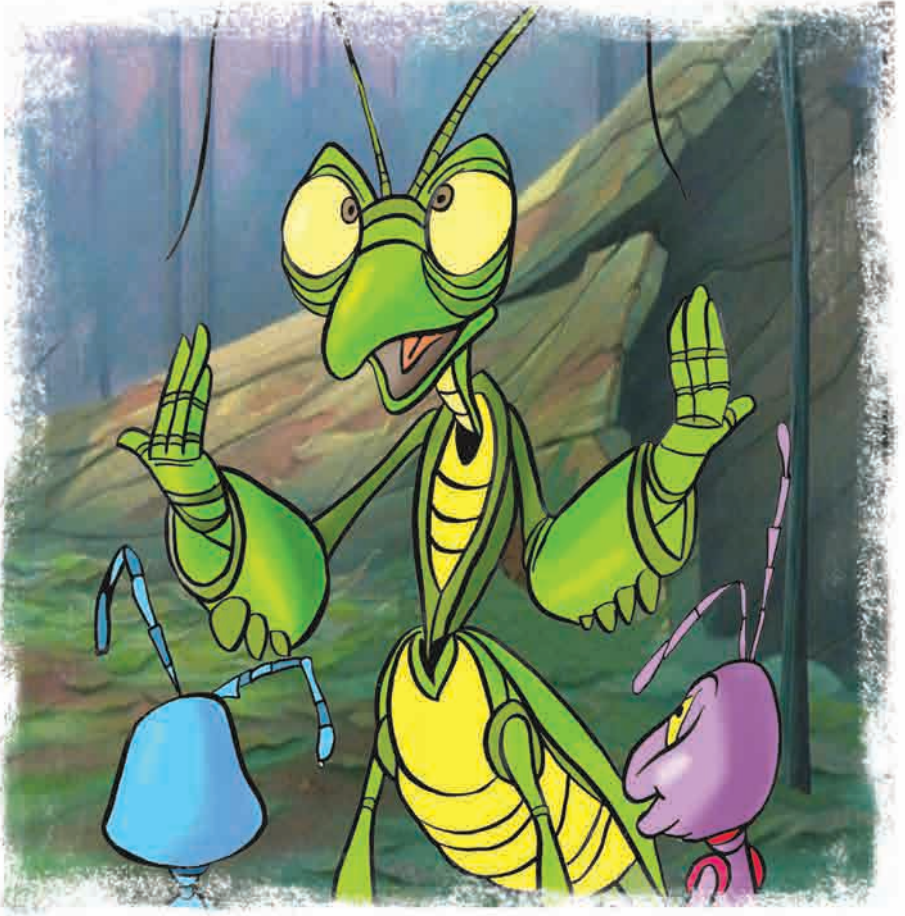

– Sizi tanıştıracayım, demiş karıncaların en bilgisi.

Sonra beraberce ormana gitmişler. Bir müddet dolaştıktan sonra uzakta bir canlı

görmüşler. Ellerini açmış dua eden bir canlı imiş bu. Karıncaların bilgisi uzaktan onu işaret etmiş.

– İşte, derdimizin çaresi olsa olsa bu canlı olabilir, demiş.

Hepsi, bu ellerini yukarıya açmış dua eden

derviş görünümlü canlıya bakmışlar. Onun böyle bir işin üstesinden geleceğinden şüphe etmişler.

– Hakikaten sen bu işin çaresinin bu canlının olduğuna inanıyor musun, demişler. Bilge karınca onlara:

– Hem de tamamıyla inanıyorum, demiş.

– Pekâlâ, gidelim bir konuşalım, demiş karıncalar. Pek ümidimiz yok ama neyse, demişler.

Sonra da beraberce ona doğru yürümüşler. Peygamber devesi onların geldiğini hiç duymamış. Kendinden geçmiş bir hâlde dua ediyormuş durmadan.

Bir ara bilge karınca ona seslenmiş.

– Sayın efendimiz, sizinle konuşmaya geldik. Bir derdimiz var, diye ilâve etmiş.

Peygamber devesi gözlerini açmış ve çevresine bakmış. Bilge karıncayı ve onun yanındakileri görünce şaşırılmış. Hele minik karıncayı görünce iyice hayret etmiş. Bilge karıncaya dönüp:

– Kimsiniz, necisiniz, benden ne istiyorsunuz, diye sormuş.

Bilge karınca olan biteni anlatmış. Durumlarını tek tek aktarmış.

Peygamber devesi bu duruma pek üzölmüş. Ama elinden bir şey gelmeyeceğini söylemiş karıncalara. Bilge karınca ve çevresindekiler ona yalvarmışlar. Bizi bu felâketten kurtar, demişler. Biz, demişler toprağın nefes almasını ve havalandırılmasını istiyoruz. Bu sebepten yuvalarımızı yerlere kazıyoruz. Ama bizim bu çalışmamıza bedel haşaratlar bizleri telef ediyorlar. Sizin bu işe bir dur demeniz gerekmez mi?” diye konuşmuşlar.

Peygamber devesi bir müddet düşünmüş sonra da:

– Pekâlâ, demiş. Şu miniğın hatırına size yardım edeceğim!

Nedense minik karıncaya kalbi ısınmış peygamber devesinin. Onun minik bir karınca olmasına rağmen böyle büyük işlere girişmesi onu epey etkilemiş.

Beraberce yürümüşler ve olayın geçtiğı yere varmışlar. Peygamber devesi bakmış ki bütün yuvalar haşaratlarla dolu. Hatta kertenkeleler bile onların yuvasına musallat olmuş.

Bunun üzerine hemen işe girişmiş. Birkaç gün içinde bütün böcekleri, haşaratları temizlemiş.

İşini bitirdikten sonra karıncalara veda etmiş. Bütün karıncalar bu olağanüstü böceği günlerce hayranlıkla seyretmişler. Onun tek

başına bütün haşaratları yerle bir ettiğini görmüşler. “Bu ne müthiş bir güç!” diye birbirlerine onu övüyorlarmış. Hatta birkaç tane zehirli böceği bile yemiş peygamber devesi. Ama midesi o kadar sağlammış ki bir şey olmamış.

Minik karınca öne çıkmış ve ona:

– Ne olur bizden ayrılma, demiş. Başımıza bir daha böyle bir felâketin gelmesini istemiyoruz!

Peygamber devesi ona bakmış ve şefkatle:

– Üzülme sen küçüğüm, eğer haşaratlar tekrar gelirse ben size yine yardım ederim. Şimdi gitmem gerekli, demiş.

Tam giderken karıncaların bilgisi sormuş:

– Bütün bu yetenekleri sen nereden öğrendin. Hem böylesine sağlam bir miden var hem de çevik hareketlere sahipsin. Zararlı bir canlı da değilsin. Böylesine nasıl güçlü olabiliyorsun, diye sormuş.

Peygamber devesi bu soruya ellerini gökyüzüne doğru açarak cevap vermiş:

– Bu, Allah’ın bana bir lütfudur.